

Esput

«El debat parlamentari rodola escales avall, un ple de control ja no té per objecte controlar l'acció de govern ni tampoc retre comptes, sinó crear clips de Twitter i "gifs" de Whatsapp»

Tant se val, a aquestes alçades, que cap de les càmeres del Congrés l'hagin vist. No importa que ni un diputat del Congreso pugui corroborar-ho, tampoc els socialistes. El presumpte gargall, l'esput fantasma de Jordi Salvador (ERC) a Josep Borrell, ja forma part del *Hall of Fame* d'objectes per a col·leccionista del parlamentarisme ibèric. Com la sabata de Xosé Manuel Beiras. Com la impressora de Gabriel Rufián. Com la sandàlia de David Fernández. Com les banderilles que Jorge Wagensberg va brandar per convèncer els diputats del Parlament de Catalunya que votessin la il·legalització dels toros.

L'escopinada que ningú va veure ja és un objecte preuat en el museu de l'oratòria no verbal del Congrés. Potser més que qualsevol altre, si tenim en compte la quantitat d'hores invertides per desenes de periodistes a buscar-lo, com si fos el Sant Grial. A falta d'un tir de càmera més evident, qui s'ha acostat més a veure'l, però sense èxit, ha estat el fotògraf de *La Vanguardia* Dani Duch. Que es trobava en posició privilegiada, com es pot veure (<https://www.lavanguardia.com/politica/20181121/453081725869/anatomia-escupitajo-nadie-vio-excepto-borrell.html>).

L'expectoració, real o inventada, és, de totes maneres, una bona prova que confirma la involució política en què ens trobem. L'evidència que el debat parlamentari rodola escales avall, la certesa que un ple de control ja no té per objecte controlar l'acció de govern ni tampoc retre comptes, sinó crear clips de Twitter i *gifs* de whatsapp. Però també és una bona definició de la setmana que hem passat, en què els ciutadans són salivejats, un cop i un altre.

Una bona flegma va ser el whatsapp d'Ignacio Cosidó (o de qui fos, sigui Rafael Catalá, exministre de Justícia o Teodoro Garcia, secretari general del PP). Un missatge que demostra la facilitat amb què la política potineja aquell poder tan independent i inqüestionable que és la justícia. Un altre bon carcàs és el del ministre José Luis Ábalos, vinculant les inversions en Rodalies (necessàries, com s'ha vist aquesta setmana) al suport dels independentistes als pressupostos. I un gran salivall també l'ha llançat Juan Marín, candidat de Cs a Andalusia, acusant el president de la Generalitat d'atacar els andalusos, en un gran exercici d'allò que tècnicament se'n diu "parlar d'oides".

La setmana també ens ha deixat d'altres esputacions, molt gràfiques. Per exemple, les agressions d'un grup feixista organitzat com és la Falange contra les manifestants de Femen, entorn de la data assenyalada del 20 de Novembre. En un món en què la sobreactuació ha fet desgastar pàgines del diccionari, com les que contenen les paraules "feixista" o "colpista", potser ja ha perdut sentit, però aquelles imatges revelen la gravetat dels fets: que un grup de feixistes organitzats legalment poden agredir (també sexualment) ciutadanes lliures sense rebre cap càstig. Tot plegat, reflex salivar i amb doble ració de moc d'una realitat política que fa aigües per tot arreu.

I en aquest escenari en què el duel parlamentari ha passat de l'àmbit dialèctic a l'escatològic i el tarannà polític de flemàtic a flegmàtic, ja queda menys perquè el Congrés dels Diputats s'assembli al campionat mundial de dards que es va celebrar fa uns dies a Wolverhampton. Segons el diari *The Guardian* (https://www.theguardian.com/sport/2018/nov/17/stink-hits-darts-grand-slam-as-match-features-flatulent-end?CMP=Share_AndroidApp_Copy_to_clipboard), dos dels grans favorits, l'escocec Gary Anderson i l'holandès Wesley Harms es van acusar mútuament d'haver intentat despistar el rival a base de ventositats. És l'últim graó per creuar. El d'estar pendent

del vídeo d'un ple per si un diputat, durant l'al·locució d'un oponent, es remou sospitosament a la seva cadira. En aquest cas, ara sí, seria absolutament justificada l'expulsió de la cambra del diputat flatulent.